Liftierul era un omuleț aducînd absolut cu o maimuță și era îmbrăcat în tunica neagră a unui semicretin Epsilon-Minus.

— Acoperișul!

Deschise larg ușile. Soarele strălucitor și fierbinte al după-amiezii îl făcu să tresară și să clipească des.

— Ah, acoperișul! repetă el încîntat. Parcă l-ar fi trezit brusc o veste fericită dintr-o apatie tristă și întunecată. Acoperișul!

Zîmbi cu un aer de ciine bătut care așteaptă să citească bunăvoință pe fețele stăpînilor – în cazul respectiv pasagerii din lift. Vorbind și rîzînd voioși, aceștia păși în lumina de afară. Liftierul privi în urma lor.

— Acoperișul? repetă el, de data asta pe un ton interogativ.

Se auzi un clopoțel și din tavanul liftului un megafon începu să emită comenzile pe un ton nu prea puternic, dar imperios:

— Coborâ! sună glasul din megafon. Coborâ! Etajul optsprezece. Du-te jos. Jos. Etajul optsprezece. Du-te jos, du-te...

Liftierul trînti ușile, apăsă pe un buton și imediat coborî în crepusculul plin de zumzete al puțului liftului – și totodată în crepusculul ce alcătuia apatia lui obișnuită.

Terasa acoperișului era învăluită în lumina caldă a după-amiezii de vară, în care se auzea doar bîzîitul elicopterelor ce se încrucișau pe cer; din cînd în cînd, zumzetul mai profund al rachetelor care goneau imprevizibile pe cerul senin la opt sau zece kilometri înălțime părea o mîngîiere a aerului blînd. Bernard Marx răsuflă din toți rărunchii. Ridică ochii spre tăriile cerului, apoi se uită de jur-împrejur la orizontul albastru și în cele din urmă îi coborî spre chipul Leninei.

— Ce frumos e, nu-i așa? rosti el cu un ușor tremur în glas.

Fata îi zîmbi cu o expresie de înțelgere cît se poate de afectuoasă:

— O după-amiază desăvîrșită pentru Golful cu Obstacole, răspunse ea încîntată. Trebuie să fug, Bernard. Henry se supără dacă-l fac să mă aștepte. Te rog, anunță-mă din timp cînd vrei să plecăm.

Și făcîndu-i cu mîna, alergă de-a lungul terasei, către hangare. Bernard rămase să privească sclipirea ciorapilor ei albi, genunchii bronzați care se îndoiau și se dezdoiau la fiecare pas și mișcarea unduitoare a șortului de catifea reiată, strîns bine pe șolduri, sub jacheta *vert-bouteille*. Pe fața lui stărui o expresie îndurerată.

— Phii, strașnic de drăguță e! zise o voce puternică și veselă chiar în spatele lui.

Bernard tresări și se întoarse. Fața roșie și bucălată a lui Benito Hoover îi zîmbea de la înălțimea lui – pogora de fapt asupra lui Bernard razele unei cordialități evidente. Benito era vestit pentru firea lui bună și amabilă. Se zicea despre el că ar putea trăi toată viața fără să se atingă măcar de *soma*. Nu-l afectau niciodată răutățile și crizele de nervi, din pricina cărora alții trebuiau să-și ia vacanțe *soma*. Pentru Benito realitatea era întotdeauna însorită.

— Pneumatică fetișcană! Oho, și încă cum! Apoi continuă, schimbînd brusc tonul: — Ia ascultă, băiete, dar tare posomorît arăți! Cred că ți-ar prinde bine un gram de *soma*. Scotocindu-se în buzunarul de la pantaloni, Benito scoase o sticluță cu pastile. Vorba aceea: „Un centimetru cub alungă orice sentiment sumbru". Hei, dar ce-i cu tine?

Bernard se răsuci brusc pe călcîie și o rupse la fugă.

Benito rămase cu ochii holbați, uitîndu-se după el. „Ce naiba o fi cu băiatul ăsta?" se minună el,

și clătinînd din cap decise că probabil e ceva adevăr în povestea că i s-ar fi turnat alcool în surogatul de sînge. „Se vede că totuși i-a afectat creierul."

Puse la loc în buzunar sticluța cu *soma* și scoase în schimb un pachețel cu gumă de mestecat cu hormoni sexuali. Băgă în gură o lamelă și se îndreptă gînditor spre hangare.

Cînd sosi Lenina, Henry Foster își scoase deja elicopterul din hangar și se instalase în carlingă, așteptînd-o.

— Patru minute întîrziere – aceasta fu singurul comentariu pe care-l făcu în momentul în care fata se urcă lîngă el.

Henry porni motoarele și ambreie elicele. Aparatul se ridică vertical în aer. Henry acceleră; zbîrnîitul elicei principale deveni mai ascuțit, trecînd de la bîzîitul unui tăun la cel al viespii, iar apoi de la viespe la țînțar; indicatorul de turații arăta că se înalță cu aproape doi kilometri pe minut. Sub el Londra se micșora din ce în ce. În cîteva secunde clădirile mari cu acoperișurile plate dispărură, apoi rămaseră doar un fel de ciuperci geometrice care răsăreau în parcuri și grădini. În mijlocul lor, mai înalt și cu tulpina mai subțire, Turnul Charing-T își ridica spre cer discul de beton strălucitor.

Ca piepturile musculoase ale unor atleți fabuloși, deasupra capetelor lor se agitau alene nori imenși, cu o înfățișare cărnoasă. Dintr-unul se ivi brusc o insectă mică, roșie, bîzîitoare.

— E Racheta Roșie care tocmai se întoarce de la New York, spuse Henry și, după ce se uită la ea, adăugă clătinînd dojenitor din cap: — O întîrziere de șapte minute. Zău, serviciile astea transatlantice sînt groaznic de nepunctuale. Un adevărat scandal.

Luă piciorul de pe accelerație. Sunetul elicei de deasupra capului coborî cu o octavă și jumătate, trecînd din nou prin bîzîitul viespii către cel al bondarului, apoi al cărăbușului și în cele din urmă al tăunului. Avîntul ascendent al aparatului se domoli; o clipă mai tîrziu atîrnau imobili în mijlocul văzduhului. Henry trase de o manetă; se auzi un declic. La început încet, apoi din ce în ce mai repede, începu să se învîrtească elicea frontală și, cînd intră în turația normală, în fața ochilor lor rămase doar o ceață circulară. Vîntul provocat de viteza orizontală șuieră din ce în ce mai ascuțit pe lîngă aparatul calat. Henry nu-și dezlipea ochii de pe indicatorul de turații; cînd ajunse la cifra 1200, debraie. Acum aparatul avea suficientă inerție de deplasare pentru a se bizui doar pe aripile sale.

Lenina privi prin geamul din podea. Zburau peste zona de șase kilometri de parcuri ce separa Londra Centrală de primul cerc de orașe-satelit. Vedea în racursi viermuiala vieții prin vegetația verde, abundentă. Printre copaci licăreau turnurile aruncătoarelor centrifuge de mingi din parcurile de distracții. Lîngă Shepherd's Bush vreo două mii de cupluri mixte de Beta-Minus jucau tenis pe suprafețe Riemann. Un șir dublu de Terenuri Escalador-Cinci însoțea șoseaua de la Notting Hill la Willesden. Pe stadionul de la Ealing se desfășura un spectacol al gimnaștilor Delta însoțit de cîntări comunitare.

— Doamne, ce oribilă culoare e kakiul, observă Lenina, dînd glas prejudecăților inoculate castei ei prin hipnopedie.

Clădirile studiourilor de filme senzoriale acopereau aproape opt hectare din zona Hounslow. În apropierea lor o întreagă armată de lucrători îmbrăcați în uniforme negre și kaki refăceau suprafața vitroasă a Marii Autostrăzi de Vest. Tocmai

cînd zburau ei pe deasupra, se descărca un uriaș container mobil. Prin deschizăturile acestuia se vărsa pe șosea un șuvoi orbitor de incandescent de piatră topită; compresoarele cu azbest erau într-un du-te-vino continuu; în urma lor stropitorile izolate ridicau nori albi de aburi.

La Brentford, Întreprinderea Companiei de Televiziune părea un adevărat orășel.

— Cred că acum se schimbă turele, zise Lenina.

Arătînd ca niște furnici și afide, fetele Gama, verzi ca frunzele și Epsilonii negri semicretini viermuiau în jurul intrărilor sau făceau coadă ca să-și ocupe locurile pe tramcarele monorai. Beta-Minușii de culoarea dudelor intrau și ieșeau din mulțime. Acoperișul clădirii principale roia de elicoptere care aterizau și decolau.

— Pe cuvîntul meu, zise Lenina, mă bucur din suflet că nu sînt o simplă Gama.

Peste zece minute aterizaseră deja la Stoke Poges[1] și începuseră să joace prima repriză de Golf cu Obstacole.

2

Ținînd ochii mai mult plecați sau întorcîndu-i hoțește dacă întîmplător se opreau o clipă asupra vreunei alte persoane, Bernard traversă în grabă acoperișul. Avea aerul unui om urmărit – dar urmărit de dușmani pe care nu dorește să-i vadă, de teamă să nu fie cumva mai ostili chiar decît îi bănuise el. Și parcă-i era frică să nu se simtă și mai vinovat, și mai disperat de singur.

---

1. Mică localitate din Sud-Estul Angliei, probabil scena *Elegiei scrise într-un țintirim de țară* a poetului preromatic Thomas Gray (1716-1771).

„Oribil e și Benito Hoover ăsta!" gîndi el. Și totuși, omul nu fusese deloc rău intenționat. Ceea ce într-un fel strica și mai mult lucrurile. Cei bine intenționați se purtau la fel ca și cei răuvoitori. Pînă și Lenina îl făcea să sufere. Își aminti de acele săptămîni de șovăială timidă de-a lungul cărora o tot căutase din ochi, dorind-o, însă neputîndu-și aduna curajul s-o ceară. Ar fi îndrăznit oare să înfrunte riscul de a fi umilit printr-un refuz disprețuitor? În schimb, de-ar fi fost să zică ca da, ce încîntare pentru el! Ei bine, acum ea își dăduse asentimentul și totuși el era încă nefericit – nefericit că ei i se păruse după-amiaza desăvîrșită pentru a juca Golf cu Obstacole, necăjit că a văzut-o alergînd pentru a-l regăsi pe Henry Foster, disperat că l-a socotit caraghios pentru că a refuzat să discute în public lucrurile cele mai intime. Într-un cuvînt, nenorocit pentru că ea se purtase așa cum ar trebui să se comporte orice tînără englezoaică sănătoasă și virtuoasă și nu în cine știe ce alt mod anormal, extraordinar.

Deschise ușa compartimentului său din hangar și strigă la doi slujitori Delta-Minus care-și pierdeau vremea pe acolo, să vină să-i scoată aparatul de zbor sus pe acoperiș. Personalul hangarelor era alcătuit dintr-un singur grup bokanovskificat și bărbații erau gemeni, la fel de mici, negri și hidoși. Bernard le dădu ordine pe tonul acela aspru, adeseori arogant și chiar insultător al omului care nu se simte prea sigur de superioritatea lui. Pentru Bernard era întotdeauna neplăcut să aibă de a face cu membri ai castelor inferioare. Căci indiferent din ce cauză (și se prea poate să fi fost adevărată birfa curentă privitoare la alcoolul turnat în surogatul lui sanguin – căci, deh, se mai întîmplă și accidente), fizicul lui Bernard nu era cu nimic mai arătos decît al unui Gama de rînd.